

2. tenorene – er limet...

Annen tenorene føler jeg er limet i musikkstykkene. De er tryggheten selv, og holder førstetenorene på plass, så de ikke tar helt av og blir borte i sin egen verden. Annen tenorene klager aldri over sine toner og sitt tonemateriell, og de viser tegn til lykke når de av og til får smake på en liten melodistump. Da godter de seg over å kunne sende sine vanlige akkompagnerende toner over til sangerbrødrene i første tenor - og fryder seg når de mislykkes!

Da rettes ryggen i annen tenorene, stemmene skjerpes og konsonantene faller ned på sine plasser under smilets sangerparaply. O lykke, hvor det klinger - for en stakket stund! Tonene virvler til vær's, gjør en salto og drysser behagelig ned over de andre tre stemmegruppene.

Da forstår vi at vi trenger hverandre for å kunne løfte i flokk.

